

ZEMNURIS

LATGALES NOVADA NEDĒĻAS LAIKRAKSTS

Nr. 44

1995. GADA 17. NOVEMBRIS

CENA 5 SANTĪMI

RĪT – 18. NOVEMBRIS LATVIJAS REPUBLIKAS PROKLAMĒŠANAS DIENA

M. Bukšs APVIEANOŠANĀS KONGRESS

1917. gada ievēlēta Latgales zemes padome (Rēzeknes kongress 26. un 27. aprīlī (9. un 10. maijs)), kura uzturēja kontaktus ar attiecīgām Kurzemes un Vidzemes padomēm un Pagaidu valdību Pēterpili, kura, savukārt, uz šādām padomēm raudzījās ar lielu vēribu. Šīm padomēm tāpat bija pagaidu raksturs un to vēlēšanas bija izteikti demokrātiskas, taču līdz oktobra revolūcijai to Latgalē neizdevās realizēt.

Par organizētu novada politisko dzīvi jau no gadsimta sākuma mēģināja rūpēties laicīgie laudis, izdodami avizi «Gaisma», F. Kempis ar latgaļu inteleģences un tautas atbalstu nodibināja «Latgolas laužu partiju». Pēc 1917. gada Baltijā sākā dibināt organizācijas, kurās centās pārņemt vietējo pašvaldību vadību, radās «Tautas komiteja» un «Latgolas pagaidu zemes padūme».

1917. gada 14. martā Pēterpili notika latgaļu darbinieku apsprede, piedaloties 66 cilvēkiem, kurā nodibināja «Latgaļu organizēšanas komisiju», un tās, kā vēlāk izrādījās, vienīgais uzdevums bija Lieldieni brīvlaikā organizēt Rēzeknē kongresu.

Kongresa sagatavošanas komisijas priekšsēdētājs bija Rēzeknes dekāns N. Rancāns, locekļi – D. Gogins, F. Obsteins, J. Kindzulis, E. Balodis, E. Kozlovsks un J. Grīšāns. Šo sapulci vadīja F. Trasuns un tā nolēma, ka no katru pagasta vai draudzes uz kongresu izvirzāmi divi cilvēki, pa vienam delegātam no katras biedrības, diviem četriem pārstāvjiem no strēlnieku bataljoniem un pa vienam no latgaliešu kolonijām, tāpat pa vienam sabiedriskajam darbiniekam pēc komisijas uzskatiem un pa vienam katras tautības pārstāvīm no Rēzeknes, Ludzas un Daugavpils apriņķiem.

Noteiktajā dienā kongresa darbs iesākās ar lielu gājienu uz katoļu baznīcu, delegāti nesa plakātus un lozungus par brīvu Latgali brīvā Latviju, dziedāja dziesmas un spēleja armijas orkestris. Pēc dievkalpojuma visi atgriezās kinoteātra «Daina» zālē. Bija ieradušies 232 delegāti un 118 viesi, darba kārtībā – desmit jautājumi, ieskaitot organizatoriskos: tika noklausīti Latgaliešu

organizācijas komisijas un latgaliešu strēlnieku pārstāvju ziņojumi, kādu stāvokli Krievijas valstī ieņems Latgale, un citi. Kongresu vadīja F. Trasuns.

Pirmajā dienā izvērtās karstas un trokšainas debates, 39 delegāti ar F. Kempu priekšgalā zāli astāja. Otrajā, 27. aprīlī, kongress darbu turpināja Tirdzniecības skolā, apsprieda rezolūcijas. Te tika pieņemti Latgales tiesību lēmumi, kuru pirmsāk pārēja pārēja apvienošanos ar Kurzemes un Vidzemes latviešiem vienā politiskā, autonomā tautas organismā – Krievijas valstī. Tājā laikā arī Baltijas Zemes padome runāja tikai par «Latvijas autonomiju Krievijas valstī». Otrajā pantā bija noteikts, ka mēs «...pārēsim savu pašvaldību, pašnoteikšanās tiesības valodas, tīcības, baznīcas, skolu un saimniecības, kā arī zemes jautājumā, baznīcas lietās Latgalei pievienojot arī Vidzemes un Kurzemes katoļus». 6. pantā bija noteikts, ka: Latgales pagaidu zemes padomei jānodibinā sakari ar Kurzemes un Vidzemes padomēm «Latvijas autonomijas aizstāvēšanai un izvešanai dzīvē un Latgales atšķiršanai no Vitebskas gubernā».

Kongress ar nākamo, 7. lēmuma punktu, degrādeja sevi, no visas tautas pārstāvja paliekot vienas partijas līmeni, – nolēma dibināt Zemnieku savienību. Noslēgumā nodziedāja «Dievs, svētī Latviju!» un «Marseljēzu».

14. NOVEMBRĪ (1930) dzimis arhibīskaps metropolīts Jānis Pujāts, garīgu rakstu autors.

18. novembrī (1990) ēterā iziet pirms Rēzeknes televīzijas raidījums.

25. novembrī (1905) Pēterpili sāk iznākt pirmā latgaliešu nedēļas avīze «Gaisma» Franča Kempa vadībā, laisti klajā 26 numuri.

TVĀROJAMI DATI

Viktors Trojanovskis

PAVEICAMI VISI DARBI

18. novembrī katoļu kalendārā ir Pētera un Pāvila bazilikas iesvētīšanas gadadiena, bet 21. novembrī – Jaunavas Marijas prezentācija templī, trešdiena un ceturtā diena veltītas mocekļu jaunavas Cecilijas un pāvesta Klementa I piemiņai.

ZEMKOPJA KALENDĀRS. Mēness no Jaunavas pāriet uz Svariem (divas dienas), 21. un 22. novembrī ir Skorpionā, tad divas dienas Strēlniekā un nākampiektdien – Mežāzā zīmē. Šajā laikā, līdz 26. novembrim, jāpadara visi darbi. Dārzā izgriež vecos zarus, ja zeme nav sasalusī, ierok vecās lapas un to uzirdina, lai iznīdotu kaitēklus, noņem kukaiņu keramās jostas un sadedzina kopā ar veco, nolupušo mizu. Jauns Mēness iestājas 22. novembrī pulksten 17.43. Tautas ticējums teikts, ka gaiša Vakarzaigzne sludina labu gadu, kad zvaigznes sāk mirdzēt spožāk – gaidāms sals, bet kurā novembra dienā atkala krit no kokiem, maijā datām sējami lini – labi augi.

B. Brīška VALDĪBAS SASTĀDĪŠANA

1918. gada 17. novembrī dzimst Latvijas Tautas padome kā demokrātisks iestādījums, izveidots no politiskā partiju pārstāvjiem. Nākamajā dienā – 18. novembrī Padome proklamē Neatkarīgu, demokrātisku Latviju, par tās pagaidu valdības galvu – Ministru prezidentu – izrauga K. Ulmanis, kurš arī turpmāk ir galvenā persona kā Tautas padomes paplašināšanā, tā valdības locekļu – ministru komplektēšanā.

Tautas padome latgaļu politiskā partiju pārstāvjiem bija paredzētas 18 vietas. Bet kur lai nem šis partijas Personu, kuras gribētu iekļūt šajā padomē, bija jau pulka, bet partiju meklēšana K. Ulmanim sagādāja galvassāpes. Tomēr pret latgaliem pagaidām jāizturas mīli, laipni un pretimnākoši, jo visapkārt vēl kara draudi un katra nelaipnība var sagadāt neparedzamas sekas. Aicināt F. Kempu kā pirmās un vecākās latgaļu

politiskās partijas vadītāju» Nē, tikai ne to! Jāsāk ar padevīgākiem. Rēzeknes kongresā taču nolemts dibināt Latgales Zemnieku savienību. Šī partija tiek nēmta Latviešu Zemnieku savienības aizgādībā, ieviesta Tautas padomē, un tās pārstāvīm S. Kambalam piešķirts pat prezidijs sekretāra otrā biedre amats!

F. Trasuns vairs neturas kopā ar Latgales Zemnieku savienību un pieteic jaunu politisku virzienu – Latgales Kristīgo zemnieku savienību. Ulmanim nepatīk šāda konfesionāla katoļu norobežošanās, bet politiskais stāvoklis vēl prasa laipnību un prezidents katoļus uzņem ar atplestām rokām, F. Trasunu ieceļ par Latgales lietu ministru, tādā veidā īpāši pagodinot kā pirmo latgalu izceļsmes ministru.

Tagad jau nu Tautas padomē būt pārstāvēta Latgales garīdzniecība un zemniecība, bet trūkst vēl strādniecības pārstāvīja. Tājā laikā cirkulēja valodas, ka šis robs aizpildīts tādējādi: Ulmanis pie F. Trasuna griezies ar norādījumu, ka Tautas padomē vajadzīga strādniecības pārstāvniecība un vai

viņš nezinot prātīgu padomu šajā lietā. F. Trasuns atbildējis, ka, izņemot inženieri F. Kempu, patiesām neesot pieredzējuša politiķi. Bet varot mēģināt izaudzināt jaunu. Piemēram, viņam pašam esot tāds apdauzīts brāļa dēls Jezups Trasuns, kurš slāistoties ar krievu «narodnikiem» un varot pavisam noklist. Nupat puika topot pilngādīgs un varot likt politiskā darbā, bet vajadzīga rūpīga audzināšana un vadība. Ulmanim tāds ieteikums paticis, un tā pleminiks Jezupa tīcis par darba laužu pārstāvī latgaliem. Patstāvīgu partiju pleminikam gan neesot ļāvuši dibināt, bet nodot audzināšanā baltiešiem – Latgales apgabala priekšnica Andreja Bērziņa partijā.

Neņemos apgalvot, cik šajā nostāstā patiesības, cik izpušķojumu, bet fakts ir tāds, ka Tautas padomē J. Trasuns skaitījās Latgales darba laužu pārstāvis, bet Satversmes sapulces laikā no saviem baltiešu draugiem šķīrās ar skandālu – A. Bērziņa iepļaukāšanu un tikai 1922. gadā nodibināja patstāvīgu Latgales darba partiju.

LĀČPLĒŠA KARA ORDEŅA I ŠĶIRAS DIŽENIE KAVALIERI

* Kara ministrs ģenerālis J. Balodis, * pulkvedis F. Briedis, * Latvijas nacionālās armijas 1. virspavēlnieks pulkvedis Oskars Kalpaks, * Vidzemes divīzijas komandieris ģenerālis K. Berķis.

REDKOLĒĢIJA: Valija Berkina – Jēkabpils, Jānis Elksnis – Latgales Kultūras centra izdevniecība, Pēteris Gleizdāns – Rēzekne, Anita Petkune – Krāslava, Antons Rancāns – Preiļi, Antons Slišāns – Balvi, Viktors Trojanovskis – Ludza, Pēteris Zeile – Rīga, Jānis Žugovs – Daugavpils, ārzemju biroja vadītājs – Alberts Spoģis Minsterē.

GAISMA

• PYRMA LATGALIŠU AWIZE •

№ 5.

Sastdin, 21. Janvāri.

F. Kemps**TĀVU ZEME**

Tāvu zeme, vōrgu zeme,
Kō tu guli tīmsumā?
Cēlis! Tovas dryvas, pļovas
Sābry-kōjom samyna!
Tāvu zeme, paplēt acis,
Verīs, gaismas saule lāc;
Sābri pļauj jau zalta kvišus,
Tovs teirums vēl nav sāts.
Tāvu zeme, vōrgu zeme,
Cēlis, sovus dālus sauc:
Verīs, cik vēl dorba prišķā
Un cik tōl jau sveši lauds!

1905. GADA 16. NOVEMBRĪ ar lekšļietu ministrijas atlauju tika likti pamati latgaļu avīzes izdošanai. Tai tika dots nosaukums «Gaisma», redaktors F. Kemps, kurš pats bija «izdabūjis cauri» tāda izdevuma iznāksanu, 1. numurā uzstājās ar uzsaukumu «Gaisma aust», kurā aicināja mosties un celties, jo vecā kārtība, kas mūs bija ierobežojusi, gāžas un krīt un kā silta Saulite pāri setām, laukiem, plāvām uzlec zelta brīvība.

Taču šie priekši bija pārgrāti. Valērija Seile raksta: «Af, brīsmas! Cenzors Remikis tai sastreipōja vysu numeri, ka gondreīz napalka kō drukot. Par laimi, 1905. gada 24. novembrī tyka izdūti nūteikumi par presi, un F. Kemps, riskēdams ar sovu odu, laiž klajā pyrmū numeri, naīvārōjūt nikaidu Remika streipōjumu. Bet, kai tik numurs pasārēja, tai Remikis aicynāja redaktori pī sevis un pēc borgas izarunūšanas un aizrōdējuma, ka Kempam vajadzēsēt sēdēt cītumā, lyka atzemēt, kai kura vīta ir jōsaprūt, un tod, pajēmis pyrmū «Gaismas» numeri leidz ar redaktora rakstiskim paskaidrōjumim, tīs pats Remikis gōja pi sovas priķšīceibas aizstōvēt Kempu». Tas nepalika bez sekmēm un avīze iznāca.

Pirms «sponsoru» F. Kemps uzskaitījis: — Muzikālā biedrība palīdzējusi ar 100, Līvānu prāvests V. Treibšo — 25 garīgā semināra inspektors K. Skrinda — 25 un Feimaņu baznīckungs T. Ronkaitis — ar 10 rubļiem. Cik numuriem šo lidzēkļu pietika, grūti spriest, bet laikam gan vairāk par startu neiznāca.

Avīzes 2. numurā 48. decembri rakstīja, ka «Gaisma» ir pirmā Latgales latviešu valodā, apņemas

apkalpot Vitebskas gubernā un Augškurzemes latviešus, vispirms stāvēs par darba laudīm, steigs apgaismot viņu grūto dzīvi un meklēt tos ceļus, pa kuriem jāēt preti zināšanu un mantas vairošanai. 8. janvāri «Gaisma» solīja sargāt un aizstāvēt savu tautu, tās ticību un valodu, vest tautiešus pa miera ceļu uz lielāku izglītību un turību, nabadīgajiem meklētiem zemīti un gaismu, dzīvot saticībā ar kaimiņiem un svešām ciltīm, nekarot svešas mantas un savu labumu nedot citiem, vienmēr būt par zemnieku draugu un balstu.

«Gaisma» bija politiska avīze, tās politika bija atklāta, plānveidīga un rosinoši mērķtiecīga, pats F. Kemps necentēs pēc pašlābumiem. Avīzes centieni bija vispārēji, tautiski. Ļoti eksplozīvs jautājums bija nupat notikusi revolūcija, «Gaisma» par to bija daudz rakstur un tā atspoguļoja šīs revolūcijas abas puses — jauno un labo. Piemēram, 1906. gada 12. janvāra 4. numurā rakstā «Baltijas revolūcija uzvarāta» starp citu sacīts: «Borgi un bez želesteibas kara vērseiba strōpej Baltijas latviešus, strōpej nataisnei, un tai bez tīsas, bez vāinas izmeklešanas pagaista daudz navaineigū cylvāku...»

Avīze par lidzstrādniekiem darbojušies Antons Skrinda, Antons Rubins, Eduards Krustāns, Gregors Mukts-Kveders, Konstance Daugule, Jāzeps Kindzulis, Jānis Zeile, baznīckungs Felikss Laizāns un citi.

Bet netrūka arī pretinieku, «Gaisma» nomelnoja par jaunu avīzi. 1906. gada 15. jūnijā, ceturtdien, iznāca tās pēdējais, 26. numurs. Ar plašu izskaidrojumu rakstā «Nu redakcijas» uzstājās F. Kemps.

ALEKSANDRS PROBOKS

16. turpinājums
XIII BRĪVE, BRĪVE, KAS TĀ BRĪVE?

Sardzes vīrs aizveda mani līdz kazarmām. Turpat atradas arī štābs. Tā bija lapegļu gulbalķu celtne. Pie iejas stāvēja sargs ar šauteni kā pagali uz rokas. Kad piegājam, tas, mani uzlūkojot, pasminēja, taču neko neteica, laikam reglaments liedza.

— Pagādi te, — noteica pavadonis un iegāja ziņot, ka esam ieraudušies. Visu laiku tirdzīja doma — kas būs? vai atbrīvos?

Sauca iekšā. Pie galda sēdēja NKVD virsnieks, kuram uz zimotnēm bija vairāki kubiki, priekšā plāns «formulārs» — mana personīgā lieta. Pie galda priekšniekam preti tuburete, domāta apmeklētajam. Par šo tabureti zonā mēloja, ka uz priekšnieku uzaicinājumu apsēsties kāds bijušais «zeķs» atbildējis:

— Paldies, priekšniek, savu termiņu esmu jau nosēdējis. Vairs negribu.

Es gaidiju, kad aicinās apsēsties, un prātoju, ko teikt, ko darīt. Brīdi mani vienaldzīgi uzlūkojis, viņš parādīja ar roku uz čebli, neko nebilstot, tad, nepieskāries priekšā guļošai mapītei, noraspija:

— Uzvārds, vārds, tēva vārds?

Pateicu.

— Tālāk, — skubināja virsnieks.

Saucu vēl un vēl, līdz kļau skaidrs, ka priekšā esošais ir tas pats, nevis kāds cits. Nosaucu visus datus, ko trīs gadu laikā nē vienreiz vien nācīes skaitīt. Nosaucu un gandrīz pamiru, gaidīju, kas nu būs. Vai nesauks jaunu termiņu. Ilgi vilkās šie mirkli, pat acis tumšs sametās. Tad dzirdu it kā no tālienes:

— Sakarā ar soda termina izbeigšanos no apsardzības tiekat atbrīvots.

NO RĪTUPES LĪDZ KOLIMAI

Straumēm plūst asaras. Vispār es no dabas raudulīgs, taču tagad slūžas pavism valā. Nevaru un nevaru nomierināties. Ierēdnis aizpilda kādu veidlapu, liek parakstīties un pastnedz izziņu «forma-32». Tas ir dokuments par atbrīvošanu.

No štāba, kā man norādīja, tūlīt eju uz kalnrūpniecības kombināta kadru daļu. Te priekšnieks civilajā jau gaidīja. Neatņemot sveicinājumu, prasīja, vai es tas atbrīvotais, taču manu uzvārdu nenosauca. Tas man jāpasa ka pāšam kā parole. Atri neoperu visus datus no autobiogrāfijas.

— Iesiet uz otro iecirkni pie ģeologa Vanīa.

Ar to visas formalitātes te bija cauri. Man atpēma štāba izdotu izziņu un iedeva apliecību, ka strādāju Hetas kalnrūpniecības kombinātā un ka šīs dokuments derīgs tikai kombināta teritorijā.

No priekš apjucis, dažu minūšu laikā paguvu pabūti kopītnītē, saņemt pārtikas kartīti uz ēdnicu, ko te lepni sauka par inženierītehnisko darbinieku ITD ēdnicu. Līdz vakaram vēl tālu. Aizskrēju uz savu bijušo darba vietu — te strādāšu arī turpmāk. Mans priekšnieks Vitālijs Petrovičs sirsniņi spiež roku. Darbs tas pats, kas līdz šim jau ieslodzījuma laikā, un nekādas instrukcijas vairs nav vajadzīgas. Viss kārtīgais gaitā. Izlaižot no zonas, man neiedeva ne kapeikas, un es nejautāju, kā dzīvi sākt. Par to iemīnējos priekšniekam.

— Protams, protams, aizdosu, — un pasniedza melnu ķeršoncu ar Lejīna attēlu ovalajā ierāmējumā. Tādu es pirmoreiz turēju savās rokās. Tad mēs uzrakstījām avansu pieprasījumu, ko saņēmu tikai nākošā dienā.

Pievakarē ar jauno pārtikas kartīti

skrēju uz ēdnicu un... pirmās vakarīnas. Ai, cik garšīgs ēdiens! Bet cik nožēlojami maz te dod. Vai tie inženierītehniskie tik maz ēd? Iztukšojis šķīvi un sagaidījis bridi, kad neviens mani nevēro, ar pirkstu izslauku. Pie velna smalko uzvedību! Cik tomēr maz. Līdz mēneša beigām vēl piecas dienas. Saņemšu jaunu kartīti un produktus pirkšu veikalā, gatavošu pats. Skopumā pārspēt sevi nevienam neļaušu.

Daudzi produkti, ko saņēmām uz kartītēm, bija Amerikas palīdzība karā pret fašīsu. Tur bija sautēta cūkgaļa, galerts, desas. Viss skaisti iepakots nelielas skārda kārbīnās. Klāt neliels verķitis, kuru pagriežot, vāciņš viegli atdalās.

Pateicīgi mēs kļūsim bijām, taču apjūsot kapitālistu palīdzību nedrīkstējām. Atradās tādi, kas lamājās par atsūtītajiem galda biešu konservēm:

— Ko viņi te sūta? Gaļas vajag vairāk, bet šie tik to, kas pašiem lieks.

Iespējams, ka tā arī bija, taču nēma, kas lētāk un kā vairāk. Turklat galējos ziemeļos biete, lai arī konserverēta, tomēr delikatese.

Brīvība sagaidīta, «spaika» labākā, taču niecīga. Ar ko lai piepildītu vēderu? Uzzinājis, ka aptieciņā var nopirk zivju ēļu, tūlīt eju turp un, tiklidz saņemu pirmo maizes devu, sacepu zivju ēļā un tā trīs dienas. Sātīgi paest nekādi nevarēju. Dabā nekas ēdams nebija, izņemot mazas melnas odziņas, kuras te sauga par lāčogām. Tās bija tik mazas, ka vairāk varēja izbadoties, šīs ogas lasot, nekā baudot.

Karam sākoties no Kolimas arhipelāga vairs nevienu darba spējīgo neizlaida. Arī tos brīvīguma

NOSLĒDZAS BAZNĪCAS GADS

19. novembrī — Svētās Elizabetes diena. Viņa bija dievbijīga atraitne un mirusi 1231. gadā, ir kristīgas tuvākmīlestības aizbildne. Precējusies ar Tīringas landgrāfu Ludvigu, viņa apbrīnojami prata saskaņot sievās un mātes pienākumus ar kalpošanu Dievam. Spītīgajiem viņa nodibināja ipāšu patversmi, kur pati tos arī apkopa. Pēc laulāta dzīvesdrauga nāves, viņa iestājās Svētā Franciska III ordeni un nodevās vienīgi labdarības darbiem. Radi padzīna viņu ar 3 bērniem, no kuriem jaunākais bija dažus mēnešus vecs, ziemas laikā no pils, bet Elizabete panesa visas ciešanas apbrīnojamā pacietībā un pazemībā.

Arī mums, sekojot mūsu Pestītājas paraugam, jāmīl visi cilvēki: mums jābūt labiem pret mūsu līdzcilvēkiem un, cik vien mūsu spēkos, jādara labu viņu miesai un dvēselei. Mēs nedrīkstam nevienu izslēgt no savas mīlestības, ja arī tas runa citā valodā, pieder pie citas rases un tam ir cita ticība.

Kā Dieva bērniem un Kristus mācekļiem mums jāmīl pat mūsu ienaidnieki. Vecāki, braļi un māsas, radi, mūsu draugi un labdari, un visi mūsu tautas locekļi ir mums jo sevišķi tuvi, mēs drikstam tos arī sevišķi mīlēt, un mums jādara tas.

— Kas netik pašam, to nedari citam! (Tobija grāmatā 4,16).

— Visu, ko jūs vēlaties, lai cilvēki jums darītu, dariet arī jūs viņiem (Jēzus vārdi Mateja ev. 7,12).

26. novembrī — Kristus Karaļa svētki. Šī ir katoļu Baznīcas liturgiskā gada pēdējā svētdiena. Jēzus Kristus nav tikai mūsu Pestītājs, bet arī mūsu Karalis, Soģis un Likumdevējs. Viņa valstība nav no šīs pasaules, tā ir patiesības un dzīvības, svētuma un taisnības, mīlestības un miera valstība. Lūgšimies, lai tā arī vairāku vairāk izplatītas zemes virsū!

Sajā dienā visās Latvijas katoļu baznīcas tiek vākti labprātīgi ziedojumi Rīgas Garīgā semināra

uzturēšanai. Visi ticīgie tiek mīlēti un laipi aicināti atbalstīt šo cēlo mērķi — sagatavot jaunus priesterus mūsu Māras zemei, kura pašreiz pārdzīvo neparasti lielu priesteru trūkumu.

30. novembrī — Svētā Andreja diena. Viņš bija Svētā Pētera brālis, viens no Betsaida zvejniekiem un Svētā Jāņa Kristītāja mācekļis. Jēzus viņu paaicināja sekot sev kā pirmo, tādēļ Andreju sauc par «pirmaicināto».

Svētais Andrejs sludināja Jēzus mācību Grieķijā, nonāca līdz Donavai, tad ieradās Melnās jūras piekrastē Krimā un pa Dnēpru devās uz augšu, nonāca līdz vietai, kur tagad atrodas Ukrainas galvaspilsēta Kijeva. Šeit svētais kādu dienu apmetās uz naktsguļu un no rīta svīnīgi pavēstīja saviem sekotājiem:

— Sis varenās upes krastos tiks uzcelta liela pilsēta ar daudzām svētnīcām. Kristīgā ticība no šīs svētnīcām izplatīsies uz visām debess pusēm!

Vēl Svētais Andrejs pa Dnēpru nokļuva līdz Novgorodai, sludinādams kristīgo ticību. Tad atkal atgriezās Grieķijā, kur mira moceklā nāvē Patras pilsētā.

Svētais Andrejs ir Krievijas, Grieķijas un Skotijas debesīs aizbildnis. Visu mūžu viņš citus veda pie Kristus un arī mira, veikdam līdz Donavai, tad ieradās Melnās jūras piekrastē Krimā un pa Dnēpru devās uz augšu, nonāca līdz vietai, kur mira moceklā nāvē Patras pilsētā. Svētais Andrejs ir Krievijas, Grieķijas un Skotijas debesīs aizbildnis. Visu mūžu viņš citus veda pie Kristus un arī mira, veikdam līdz Donavai, tad ieradās Melnās jūras piekrastē Krimā un pa Dnēpru devās uz augšu, nonāca līdz vietai, kur mira moceklā nāvē Patras pilsētā. Svētais Andrejs ir Krievijas, Grieķijas un Skotijas debesīs aizbildnis. Visu mūžu viņš citus veda pie Kristus un arī mira, veikdam līdz Donavai, tad ieradās Melnās jūras piekrastē Krimā un pa Dnēpru devās uz augšu, nonāca līdz vietai, kur mira moceklā nāvē Patras pilsētā. Svētais Andrejs ir Krievijas, Grieķijas un Skotijas debesīs aizbildnis. Visu mūžu viņš citus veda pie Kristus un arī mira, veikdam līdz Donavai, tad ieradās Melnās jūras piekrastē Krimā un pa Dnēpru devās uz augšu, nonāca līdz vietai, kur mira moceklā nāvē Patras pilsētā. Svētais Andrejs ir Krievijas, Grieķijas un Sk

KĀRLIS ULMANIS EZERU ZEMĒ

PREIĻOS 1919. G. FEBRUĀRĪ

SVEIC AR DĀVANU
VALERIJA SILAVALATGALES FRONTE GARŠOJOT
KARAVĀRU ĒDIENU

GODA VARTI

Kārlis Ulmanis

VIENMĒR AUGŠUP

Ja tu, mana tauta, reiz lausi
Aiziet zudumā priečas mācībai,
Tad zini, tas ir tavs gals...
Tautai, kuras dvēselē nav
Iedzedzināts mirdzums
Par viņas nākotnes varenību, Ir

lemts iznīkt un bojā aiziet.
Vienu nedrīkst zaudēt –
Savu sirds dedzību, savu sirds degsmi,
Šo dvēseles skati, šo vīziju,
Par nākotnes mirdzumu un varenību.
Ja ta paliks dzīva,
Tad tauta varēs uzvarēt visās
grūtībās,
Tauta paliiks dzīva un dzīvos mūžīgi.

Aleksis Rubulis

1940

«Silāna kungs? Silāna kungs?
Aiz Sūnupļavas upes
stāv tanki un vīri, kurus nevar saprast bez tulka.»
sauca Jāzeps Aizpurs no 215. Rundēnu mazpulkas.
«Tas ir ienaidsnieks,» skolotājs izteica dusmas un rūpes.
«Kremlis mums uzbruk ar varu un viltu.»
«Tad steigsim!» izsaucās Viktors.
Aizdedzināsim tiltu!
Zinosis aizsargiem Gravam, Zeilem, Stivriņam, Justam...
Skolotāja kungs, viņiem divreiz nav jāsaka.
Mans tēvs atnāks ar bisi. Atklāsim uguni krustkrustām
un turēsim fronti, līdz mūsu karaspēks nāks
un aizgūtnēm uzvaras triecienu sāks.»
«Es skriešu ar Latvijas karogu!» uzstājas Franciska.
«Tā ienaidsnieks tikai apslepavos mūs.»
«Cik skaistī būs krist!

Te katrā pakalnā varoni dus.»
«Vai mūsu karaspēks jau celā? Drīz šeit būs?»
«Nē, stostījās Sīfāns, it kā riklē būtu iestrēgusi asaka.
«Bet tas nav pareizi.

Tēvzeme jāaizstāv!»
«Es mīlu jus, draugi. Jūsu griba ir svēta un latviska.
Bet tas sen ir izlemts.

Mums nekādas iespējas nav.»
Visi sastanga šausmās. To sirdis deglēga un nemierā sita.
Uz Latvijas zemes milas, naida un sāpu asaras krita.
* Gleizdāns: «Aleksa Rubūļa Dzejas motīvs»

Latvijas varūneigajim karaveirim, kas 1920. godā, ceineidamis ar styprōku īnaidnīku, gyva speidušu uzvaru, Rēzeknes aizsorgu pulka vadeiba, atceimojūt Latgolas atbreivōšanas cieņu vitas, 1936. gada 16. augustā Rēzeknes – Daugavpils šosejas molā pi Rušenicas upes, Sylajōnu pogostā, atklōja pīminekli 3. Jelgavas kōjinīku pulka kauju vītā. Pīminekli īsvēteja dek. B. Grīšāns un atklōja kara ministra un armijas komandira uzdavumā gen. Bahs. Ceiņu vītā Sylajōnu pogostā pi Rušenicas pīminekļa izvērte par plašom svineibom, kaidas te vēl valsts pastōveišanas laikā nabaja pīdzeivōtas. Sasapuļcēja ap 4000 apkörtņes idzeivōtoju. Daudzi pašvaldeibu un organizaceju pīrītovji pi pīminekļa nūlyka zīdus.

Uz atklōtā pīminekļa uzrak-

steits: «3. Jelgavas kōjinīku pulka ceiņu vīta uzvaras gōjīnī pa Latgali 1920. g. 16. janvarī. Mes nasom sauli, breiveibu un pastōveibu Latvijai».

VĀRKAVAS PAGASTS

dibināts 1861. gadā, saimniecību zemju tam bija 225,22 kvadrātkilometri un uz tiem dzīvoja 7523 iedzīvotāji. Pagasta darbojās lauksaimniecības biedrība, kurā bija

15 aktivisti, tiesa un revīzijas komisija ar astoņiem darbiniekiem, doktorāts, bija policijas un tehnisko darbinieku dzīvoļu nams, skola un citas iestādes. Kādu laiku šeit par pagasta vecāko

strādāja A. Prikulis (fotoattēla ar atšķirības zimi kālā), vija vietnieks J. Gavars (attēlā blakus pa kreisi), sekretāru – A. Putāns un sekretāra palīgu – K. Klincevičs. Tiesas priekšsēdētājs bija A. Dzenis, revīzijas komisijas priekšsēdētājs – K. Rinkins.

Attēlā: pagasta padome

NU ATMINAS DZELZS AIZKORS ĶREIT...

Leidz šam Lōčplēša dīna mač beja jutama na tik daudz elegiski, cik skumeigi, pat dryumi. Jo pīmiņas sareikojumi beja māmī, jo atceres pādys navede tur, kur jūprūjum varūnu kauleni dus aizmerīt. Šūreiz likās, ka sōka kryst ari itys dzelzs aizkors. Jo sparcīgi 11. novembri beja Latgolas zemessardzes vysi seši bataljoni, pīmiņas gūdu atdūdūt daudzōs nacionalū partizanu, legionaru, vyspōr vysu Latvijas breiveibas ceineitōju myužeigas atdusas un ari kauju vītos.

Lai atgodojam dažu svātvītu, kur varūnu dīnā vyss beja teirs, daga sveceišu gunteņa, vysu skaistynoja pučes. Ir Jelgavas kōjinīku pulka pīmineklis Rušenīcā, ir 1920. goda janvarī kritušo Mārtina Lutera pīmineklis Vacslobudas apkaimē, ir boltais krysts Cysovkā pi Ičas kritušajim boltajim mežabroļim, ir legionara krysts Ludzas rajona Krivandas Mozuļūs, ir Aleksandra Lakstigalas un Jāzepa Reidzāna kopu kūpeņas Borkovas kopsātā... Ir... ir... ir...

Jā, daudz gūda jau atdūts, bet vēl vairāk cytugod byus tautas un arhi-

va atmiņā asūsais otkon jōimīsoj zemēs. Zeimēs, kuru vērteibū nūteiks na/jau latu sagums, bet realitate. Bet realitate ir taida, ka partejom un skūlom pareizi pīrīt vōju dorbu jaunotnes latviski patriotiskajā audzynōšonā. Jo raugi, Rēzeknē skūlu valde skūlom dūd naudu gaidu un skautu organizēšonai, bet atsauce asūt vīn nu 1. vydusskūlas.

Lełoki saiti 11. novembri Latgolā, prūtams, beja Bolvūs pi Latgolas nacionalū partizanu pīminekļa, kas pēc atjaunōšanas veļteits ari 40-ū un 50-ū godu nacionalū partizanu pīmīnai. Taipat pi Latgolas atbreivōšanas pīminekļa Rēzeknē un Mira ilas kopū. Un par legendu – pulkvedi Oskaru Kalpaku mes – latgalī, varom byut lepni – kai ni kai jō kopa pīminekļa akmiņs uz Visagolu Aivikstes Vidzemes pusē atvasts nu Latgolas zemes...

Jā, varūnu pīmiņas aizliguma aizkors sōk jau krīst. Lai nu tik nakrystu pīrīk daudzu godu ilgumā...

Jūlijs Trāps

LATGALES BRĪNUMBĒRNI

VIKTORS TROJANOVSKIS

16. No Nirzas pagasta Vorslovas vēlies dzejnieks un publicists, sabiedriskais darbinieks un redaktors Andris Vējāns (īstajā vārdā Donats Kalnačs, dzimis 1927. gada 20. aprīlī). Mācījies Dubuļu un Nirzas pamatskolās, Ludzas un Rīgas 1. vidusskola. Pabeidzis skolotāju sagatayošanas kursus, strādāja Nirzas nepilnajā vidusskolā. 1050. gadā absolviējis Latvijas Valsts pedagoģisko institūtu. Tad republikas lielākā žurnāla «Karogs» redakcijā 17 gadus pārziņāja dzejas nodaļu, kopš 1967. gada līdz pat pensionēšanai bija šī izdevuma galvenais redaktors. Tajā publicējās visi redzamākie Latvijas literāti, netika liegts vārds jaunajiem un triimdā noķluvušajiem. «Karogā» tika celtas dienas gaismā un apgūtas arī Latgales novada garīgās

bagātības, ieplūdinot pus-aizmirstu rakstnieku, dzejnieku, publicistu vārdus un viņu atstāto mantojumu kopējos tau-tas vērtību apcirkos. A. Vējāns ir visražīgākais mūsdienu latgaļu rakstnieks, pāri par trīsdesmit grāmatu un simtos skaitāmu rakstu autors. No iznākušajiem dzejas krājumiem kāda trešā daļa veltīta bērniem. 1953. gadā nāk klāja «Jaunība», ik pa pāris gadu atstarpi seko citas; «Skola pie ezera» (1957), «Saulē kāpj augstāk» (1957), «Mūsu mājas raibais Miks» (1958), «Šakliedzas kaijas» (1959), «Saknes dod lapotnei dziesmu» (1961), «Ne aiz tredeviņiem kalniem» (1962), «Gadi un pēdas» (1964), «Kalnu acis» (1965), «Lāstekās atmirdz saule» (1967), «Šoferi» (1967). «Pasaule» (1968), «Palaidnītis mājas nāk» (1970), «Trejādas atblāzmas» (1971),

«Mintiņš» (1972), «Buksu vilnis» (1974), «Balts kuģis zilos ūdeņos» (1974), «Uh cik labi!» (1978), «Un sākās viss no svil-paunieka» (1979), «Ekvators ceļa vidū. Uzraksti uz globusa» (1981), «Stundinieks vestes kabatā», «Laika zīmes» (1984), «Lubāns sapņo par Daugavu» (1987). Izdotas divas izlases; «Aiz ezera augsti kalni» (1977) un «Varbūt nenoplūktās mežarozes zied?» (1982). Šo dzeju raksturo jo plaša temati-ka; gan jaunības trausme un dzimtās Latgales slavinājums, gan pārdomas par sabiedriskās dzīves problēmām un pretkara tēma. Mīlākie tēli – Varslavas ezers. Patmaļu kalns, Rāznas kaijas, dūmukā tītāis Mākoņkalns. Jānis Rozenbergs savulaik rakstīja; «Andrim Vējānam ir smalka un droša dzejnieka dzirde, dzīluma un patiesības izpratne.» Savukārt Ilgonis Bērsens to raksturojis šādiem vārdiem; «Vējāna dzeja plūst rāmi, tās izteiksme – muzikāla, gleznaina. Dzejnieks izmanto dažādas klasiskās

pantu formas. Viņa liriskais varonis ir harmonisks, tas dzīvi redz galvenokārt gaišās krāsas un sajūsmīnās par visu labo, jauno, augošo.» Publicistika, ceļojumu apraksti, miniatūras sakopotas grāmatās; «Kur zem priedēm citronvītnes zied» (1963), «Zaļā ķirzaciņa» (1966), «Savas lākstīgalas meklētāji» (1969), «Tiesnese un māsa» (1979), «Latvijas miera balss» (1986), «Vulkāns un asaras» (1987), «Jasmuižas impresijas» (1992). Vitolds Valeinis ir rakstījis; «Vējāna stāstījumi un tēlojumi par ceļojumos iepazīto bieži ievirzās jūsmīgas dzejas gultnē un allaž saista gan ar parādību atlasi, gan ar subjektīvā uztvēruma savdabību.» Viņa spalvai pieder monogrāfiskas apceres par Valdi Luksu, Bruno Saulīti, Jūliju Vanagu, neskaitāmi atdzējojumi no krie-vu, lietuviešu, ukrainu valodas, izlašu kārtojumi, grāmatu priekšvārdi, dokumentālu filmu scenāriji.

Helēna Mauriņa

HELĒNAI ELVĪRAI DOROŽINSKAI 110 GADI

H. E. Dorožinska, dzim. Garšāne, šo sauli ieraudzīja un agrās bērnības gadus pavadīja Makašānu pagasta Škerbiniekos. Kad viņai un jaunākajam brālim Dominikam bija jāsāk domāt par skološanos, vecāki Pēteris un Ieva (mānas mātes māsa), iznomāja savu saimniecību un devās uz galvapslētu Pēterburgu.

Gāja gadi, Helēna kļuva par skatuves mākslinieci Pēterburgas Marijas teātrī, viņas brālis – par juristu. Kad viņa jau bija ievērojama māksliniece, par mājskolotāju pie viņas sāka strādāt mana mamma Tekla. Tas turpinājās gandrīz trīs gadus – līdz pat Helēnas emigrēšanai uz Somiju 1918. gada sākumā. Viņai bija skols vecuma dēls Teodors un varbūt viņa tādēļ ļoti gribēja, lai mamma brauc līdzi uz ārzemēm.

Sākumā viņai bija priekšlikums doties uz Franciju, bet tomēr

izvēlējās aicinājumu braukt uz Somiju, manu mammu netālu no Škerbiniekiem – Voselos gaidīja līgavainis un viņa atgriezās savā dzimtajā pusē, tajā pašā gadā nodzēra kāzas...

Nerakstīšu par Helēnas skatuves gaitām ne Pēterburgā, ne vēlāk Helsinkos, tam vajadzīgi dzīlāki pētījumi arhīvos un attiecīgajos teātru muzejos. Manās atmiņās viņa palikusi kā dārga viešņa, mīļa tante, ko mēs bērnībā nemītīgi gaidījām atraucam no ārzemēm.

Pirmā ierašanās, ko atceros (viņai tā nebija pirmā), no Helsinkiem Ilzenbergas (tagad Ilzeskalns), kur dzīvoja viņas māte Ieva (mana krustmāte) un kura, palikusi atraitnēs, bija apprečējusies ar šīs muižas īpašnieku Sigismundu Žabo, notika 1930. gadā. Atceros viņu kā ļoti skaistu, jauku, burvīgi smaidošu tanti, kura visus iepriecināja ar atvestajām dāvanām. Es saņēmu gan saldumus, gan augļus, gan bilžu grāmatīpas, bet galvenā dāvana aizēnoja visu – tā bija liela, ļoti skaista, greznā tērpā lelle, kādu es savā piecgadīgajā mūžīnā vēl nebiju redzējusi... Es to neizlaidu no rokām ne ēdot, ne gulēt ejot.

Kad, izciemojusies pie krustmātes, pēc kāda mēneša ierādos mājās, lēlli visiem rādīju jau pa gabalu. Kamēr to ieraudzīja mana divarpus gadus jaunākā māsiņa Elvīra. Ardievas lellītei... Tagad to no rokām neizlaidu mūsu mazākā māsiņa, kurai mēs neviens nedrīstam darīt pāri, jo viņa bija mūsu tēva piemiņa – dzimusī vienu mēnesi pēc bērēm...

Tantes dēls Teodors šajā laikā bija jau sācis nodarboties ar kinoražšanu. Tikko bija uzņemta filma par čigāniem, un tante sev līdzī bija atvedusi lielu kasti ar čigānu tēriem no šīs filmas. Ari mūsu mammai tikai iedoti daži lieli, kupli čigāniestu lindraki un čigānu kreklī garām, platām piedurknēm, lai viņa ko uzsūj saviem bērniem. Un uzšuva ar!

Otrā reize, kad mūsu skaistā tante bija ieradusies dzimtajā pusē,

bija 1938. gada vasarā. Tad Žabo kungs bija jau miris, Ilzenbergas muiža pārdota un mana krustmāte dzīvoja sava pirmā vīra Garšāna mājās Škerbiniekos. Es tajā gadā beidzu Nautrēnu sešklāigo pamatskolu, bieži tikos ar tanti un mēs daudz runājām par manu nākotni.

Man ļoti gribējās mācīties tālāk, un arī sekmes skolā bija teicamas. Viņa mani orientēja uz kāda amata mācīšanos, lai vēlāk nebūtu jāpapildina inteliģento bezdarbnieku rindas. Tādas toreiz bija gan Somijā, gan Latvijā. Kad viņai paziņoju, ka esmu iestājusies Malnavas lauksaimniecības vidusskolā, bija ļoti apmierināta, jo tur iegūšu ne tikai vidusskolas izglītību, bet arī zināšanas un prasmi samniekošanā – lauk-saimniecībā. Kā «ceļa maizi» ar vislabākajiem novēlējumiem viņa tad man uzdāvināja trīs kleitas, vairākus cimdu un apavu pārus (tie gan bija stipri par lieliem, bet kleitas pārtaisīja manam augumam).

Līdz pat krievu – somu ziemās

karam mēs ar viņu sarakstījāmies, tas ir, es rakstīju viņai par saimniecību un ciemi darbiem, viņa man – tikai caur savu mammu – manu krustmāti.

Pēc šī kara nebija vairs nevienas ziņas. Mana mamma domāja, ka viņa varbūt gājusi bojā. Bet kur Teodors? Par viņu arī ziņu nav. Kādas viņam bija sekmes kinolaukā?

Lai viņai vieglas smiltis, mūsu puses spožajai zvaigzniņei Somijas zemē! Latvijas vārdu viņa godam nesa pasaulē.

Attēlos: Ievas un Antona Garšānu meita Helēna un viņš dēls Teodors, dzimis 1912. gadā, dzīvojis un skolojies Helsinkos.

No ģimenes arhīva

ZEMESSARDZES BATALJONA SNAIPERI

Oktobra nogalē Zemessardzes Preiļu 35. bataljons rīkoja rotu un jaunsargu individuālās sacensības šaušanā ar Kalašnikova automātu pašu iekārtotajā šautuvē.

Pirmais vingrinājumu no guļus stāvokļa visrezultatīvāk – ar ieskaitītajiem 44 punktiem – veica Arnolds Jelisejevs un Aivars Jurāns no trešās rotas, no sēdus stāvokļa – Pēteris Trubačs no šābā komandas ar 49 punktiem, 48 ieguva viņa komandas biedrs Pēteris Pokšāns. No stāvokļa stāvus rezultatīvākā bija Arnis Vaivods no šābā komandas ar 44 punktiem. Kopā vislielāko punktu skaitu – 132 – savāca Pēteris Trubačs, 129 bija Arņa Vaivada kontā. Tāpat no šābā arī divi ceturtās vietas ieguvēji ar 112 punktiem – Jānis Kudiņš un Alberts Brencāns.

Pirmajā rotā 106 punktus ieguva Viktors Dimpers, 105 – Aleksandrs Bitāns, otrajā rotā – Edgars Pokšāns 103, Donats Valainis – 101, un Bonifācijss Klavinskis – 100. Trešajā rotā Arnolda Jelisejeva kontā 104, Aivara Jurāna – 100 punkti. Ceturta rotā bija pārstāvēta viskuļpākajā skaitā – 11 vīri, rezultatīvākā tajā bija Jānis Pintāns, Voldemārs Mālnieks, Jānis Grandāns.

Kopā komandām šādās vietas: I (ar 583 punktiem) – šābam, II (ar 487)

– otrajai rotai, III (ar 455 punktiem) – pirmajai rotai. Tālākā vietas ieņēma ceturtā rotā ar 443 punktiem un trešā – ar 432 punktiem.

Šajā pašā dienā startēja arī jaunsargi Ēvalds Vaivads, Rolands Vilcāns, Raitis Vilkušs, Gvido Brūvers, Andris Puškarjovs, Ivars Mežnieks, Edgars Spīķis, Mareks Krasins, Jānis Ančiparovs, Raitis Brencāns un Aigars Brencāns. Viņiem tāpat bija jaatzpilda visi trīs vingrinājumi, un ar kopīgajiem lielākajiem rezultātiem godalgotās vietas ieguva Gvido Brūvers ar 90, Rolands Vilcāns ar 86 un Raitis Vilkušs ar 84 punktiem. Viņiem šīs bija viens no pirmajiem kaujas spēju meistarības pārbaudījumiem ugunsliņījā, un jaunsargi ar to tikuši galā godam.

CERU UZ ATSAUCĪBU

Atvainojos par traucēšanu un dārgā laika aizkavēšanu. Man nejauši nokļuva rokās nelielā grāmatiņa – Franča Trasuna «Fabulas», 1993. gada izdevums, kuru izlašu ar interesu un nolēmu jums uzrakstīt.

Jā, fakts – sēžu cietumā un vē septiņi gadi jābūt Daugavpili. Šī grāmatiņa mani ieinteresēja ar koloritu un Latgales valodas bagātību, nolēmu griezīšas pie jums ar nelielu lūgumu: izrādīt ūdensīdības aktu. Paskaidroju. Mums neizsniedz periodiku, ne cita veida literatūru. It sevišķi latviešu valodā ar to ir grūtības, jo smagie ekonomiskie apstākļi attiecas arī uz mums. Čiešam mēs tūri garīgā plānā. Apstākļi mūs padara par materiālistiem, no tā cieš visa mūsu kultūra.

Šajos apstākļos cenšos meklēt cilvēkus, kas palīdzētu ar padomu, vārdu un nelielu materiālu pabalstu, kas izpauost garīgo vērtību celšanā. Esmu bārenis, nav ne vecāku, ne tuvinieku, literatūri iepazīstu nejauši vai pateicoties gadījumam. Ja paši atrodam, cits neviens nerūpējas par mums.

Tāpēc meklēju līdzjūtības un ūdensīdības atbalstu, kaut vienreizējam humanitāram pabalstam. Vēlētos nodibināt pastāvīgu saraksti, lūgt padomu, kā mācīties un izglītīties garīgajā sfērā, būt aprīte, vēstuļu apmaiņā. Cienu latgaliešu

kultūru, valodu un mentalitāti, bet cietumā pastāv unikāla informācijas izolāciju, tieši garīgā plānā esam visvairāk un kolosāli atpalikuši. Labāk palūgt ar cieņu, nekā zagt un būt ar grēku!

Esmu ticīgais – katolis, vienīgā literatūra, ko saņemu, ir «Katolu Dzeive». Mums aitālauts neicrabežoti no redakcijām, tipogrāfijām un citurienes saņemt jebkādu literatūru.

Mīlie, cienījamie tautieši latgalieši! Varbūt var jūs lūgt atsūtīt kādu periodiku – avīzes, arī grāmatas un grāmatīpas, brošuras, kas iznākušas brīvvalsts laikā. Ari četras gadus vecas nav par skādi, būs vērtīgs ieguvums garīgā, estētiskā limeņa celšanā, ja tā varētu. Teikt. Tas, kam nav nojēta, gul noliktavās, izlašītas avīzes vai literatūra – viss der mums cietumā. Ja darba nav, tad var lasīt un izglītīties, bet darba nav un nebūs, ir tikai četras siens. Lasīs arī daudzi citi, ne tikai es.

Ja vēl jūs atsūtītu baltu papīru vēstulēm, vai kādu burtnīcu konspiekām, pildspalvu un kodoliņu, kādu aploksmi ar marku, mēs varētu sarakstīties, tiekties pēc labā.

Ceru uz atsaucību un ūdensīdību, atvados ar cerību, ka atsaucsies. Lai Dievs jums palidz jūsu darbā!

Ar cieņu Valdis Kantāns
Daugavpili,
18. novembra 66a, D-C 102,
LV-5413

ZEMTURIS
Latgales novada nedēļas laikraksts.
Redkolēģija.
Dibinātājs – A. Rancāna
izdevniecība.

Masu informācijas līdzekļa
reģistrācijas apliecība Nr. 1609.
Iznāk no 1994. gada 30. decembra,
reizi nedēļā – piektīdienās.

Izdevēja norēķinu korts Latvijas
Unibankas Rāznas filiālē Preiļos Nr.
468425, izdevēja adrese: A. Upiša ielā
3-49, LV-5301, tālrunis 21516.

Iespiedloksne, metiens – 1000
eksemplāru.
Datorsalikums un aplaušana Solveiga
Sarkane. Iespēsta Rēzeknes
tipogrāfijā Baznīcas iela 28.